

Çukur

– aylinbengi · 01 Kasım 2012

gölünce tanrı çukurlarında
hep bir meleğin kanadı kırılır
o an gamze goncalaşır
kul denir her değdiğine

hatırlar mısın
doğumunda delerek dünyanın
göbeğine açtığın çukurun derinliğini
doldur dediler
amelin neyse doldur
iyisiyle kötüsüyle
yeter ki kalmasın çukur
veya
elma ısır onun yerine
sürgün ondan sonra başlar
sür sürebildiğin yere

dilsiz kuşlar bile bak geldi dile
yalnız bende değil bu büyü hali
yaprak da tutuklu kaldı dalına
acayip bulutun gözleri bile
ağladı ağlayacak
çukurlaştı iyiden iyiye
sağ çıkamayacaksın belli
mecburi rüzgarım ve yağmurum
kader denir derdine

çarpa çarpa kırıp dağıtırken karamsarlığı
olağan üstü hal say

sonuna geldiğimizde
atar damarlarında yumru yürekler gibi atan
o küçük çukurun atışlarını helal say

tanrım o da bana aşıkmiş meğer

oda köşeleri şahit
ağzının çukurundaki o iri yağlı yılanın
dışarıya fırlattığı kelimelerin manalarına
tısladı: tükürükle birlikte huzme huzme
yüzümü yıkadı
zavallı çukurunda kalan kalbim
kıpırdayamadı
kendine mutlu bir son aradı

ayağımın teki de olsa da çukurda
gönül ferman dinlemiyor
kimsenin çoğrafyasını bilmediği,
kimsenin yüz sürmediği
çenesinde derin çukurlu yilansız topraklar arıyor,arıyor